

adventura
anatomica

e n arm vokser ut. Hender som griper. Inn. Ut. Og slippes.
Ryggrader svaier. Slik beveger kroppen seg gjennom hele livet.
Fram og tilbake.

Jeg forsøker å fortelle historier fra kroppens synspunkt.
Komposisjonen er bygget opp av erfaringer om egne bevegelser,
deres historier – og deres muligheter.
Den er bygget omkring hvordan jeg beveger meg.
Og hvordan naturen griper meg og fører meg.

Liksom eventyrene forteller om naturkreftene og deres drag i oss,
er kveldens forestilling en rekke forestillinger om disse kreftene.

Vi bøyes
gror
krøkes
og faller.

Hele tiden.

Til lyder, til stemmer og rytmer.

Bygges med rytmer. Bygger av rytmer. Av toner.

Formene vokser ut av oss. Beveger seg og videreføres.

Landskapet jeg lever i forandrer seg. Jeg forandrer meg.

Adventura Anatomica er et samtidseventyr.

I et landskap av figurer.

Svevende.

I luft - svømmende i luft.

Når lyset forandrer seg, forandres synet på formene, på lydene og på handlingen.

Skyggene faller på oss.

På vår anatomi.

a n arm protruding. Hands that seize. Inward. Outward. And are released.
The spine arches. So does the body move through life.
Back and forth.

I try to tell stories from the point of view of the body.
The composition is constructed from experiences of my own movements,
their stories – and their possibilities.
It is built around how I move.
And how nature seizes me and guides me.

Much as fairy tales tell of forces of nature and their pull within us,
the evening's performance is a series of perceptions about these forces.
We are bent
grow
double over
and fall.

All the time.
To sounds, to voices and rhythms.
Built to rhythms. Built out of rhythms. Of notes.
The shapes grow out of us. They move and are passed on.
The landscape I live in changes. I change.
Adventura Anatomica is a modern day fairy tale.
In a landscape of figures.
Floating
On air – swimming through the air.

When the light changes, we change our perspective of the shapes, of the sounds and of the events.
And the shadows fall upon us.
On our anatomy.

Odd Johan Fritzøe

Lyd er bevegelse

La oss si at den kunstneriske skapelsesprosessen er en bevegelse, som starter når en idé blir unnfanget og får et endepunkt idet bevegelsen virker inn på en mottaker. Den franske filosofen Henri Bergson¹⁾ ville ha kalt idéfasen en intuitiv, opplevd tilstand: Kort sagt en tilstand der bevisstheten er satt i bevegelse, og hvor begrepet *intuisjon* beskriver et bevissthetsplan som overskrider alle former for begrepsmessig erkjennelse.

Der intellektet er knyttet til en romlig betraktning av virkeligheten, med sekunder og minutter og begrepskategoriseringer, er intuisjonen knyttet til virkeligheten i det Bergson kaller *varighet*. Her ligger nøkkelen til å erkjenne virkeligheten: all endring (bevegelse) i tid og rom må forstås under ett. En bevegelse, en lydhandling og en kroppslig respons utgjør en enhet, én varighet som – når den folder seg ut – skaper rom og tid.

Lyd og kroppslig bevegelse kan sammen forme en varighet, men musikk er også bevegelse i seg selv. Når lyden folder seg ut i rommet, er den like reell som en synlig handling. Ideen om å løsrive musikk fra bevegelse er like umulig som å måle opplevd tid i minutter og sekunder. Den bakenforliggende intuisjonen er heller ikke mulig å gripe med konkret handling. Hvis å komponere er å *intuere*, er til gjengjeld intuisjonen noe uendelig enkelt som unndrar seg ethvert forsøk på å bli nedtegnet.

Ifølge Bergson er intuisjonen knyttet til varighet; i det øyeblikket den skrives ned eller settes ut i handling, møter den varighetens romlige motpol: materialiteten. Men møtet med rommet er nødvendig for at den kunstneriske intuisjonen skal folde seg ut. I rommet utveksles ideene mellom dem som forsøker å skape noe sammen, og i neste omgang videreføres skapelsesprosessen i og hos lytteren, betrakteren, publikum, slik at bevegelsen faktisk fortsetter. Man kan dermed si at selv om rommet tømmer handlingen for dens opprinnelige, intuitive innhold, så er det samme rommet et utgangspunkt for å vinne tilbake det intuitive. Verkets møte med publikum foregår i gjensidig kommunikasjon.

All form for kunst fordrer kommunikasjon på flere samtidige plan. Ett kommunikasjonsnivå er den handlingen i rommet som alle de tilstedeværende opplever. Bevegelsesprosessen videreføres i mottakeren og peker tilbake på – og påvirker – den opprinnelige ideen. En utøver må være ekstremt var på det som skjer i møte med publikum. Et annet nivå er kommunikasjonen mellom dem som forsøker å skape noe sammen ut i fra en felles følelse av en idé. Denne kommunikasjonen er mye mer personavhengig enn kompetanseavhengig. En musiker kan kreativt sett ha mer til felles med en danser eller en billedkunstner, enn med en annen musiker eller komponist.

I møte med andre skapende kunstnere er ens egne valg og preferanser i stadig endring, noe som er uvurderlig for kunstnerisk utvikling, og i videre forstand også for personlig utvikling og erkjennelse av virkeligheten. Det fordrer også kommunikasjon på det mest personlige nivået; ens egen prosess foregår på et subtilt plan, hvor de første kreative ideene formulerer seg selv i all sin u(be)gripelighet. Summen av all erfaring er en ikke-målbar strøm, som flyter i og mellom samtidige bevissthetslag i stadig endring. Det som skapes eller oppleves i øyeblikket vil forstås gjennom det vi allerede har sett og hørt. Det som oppleves blir unikt for hver enkelt deltaker i det vi skaper sammen, i dette rommet, i vår felles opplevelse av *nå*!

¹⁾ Kilde: Hans Kolstad: *Henri Bergsons filosofi – betydning og aktualitet*

Sound is movement

Let us say that the artistic creative process is a movement that starts when an idea is conceived and acquires an end point in the moment when the movement has an affect on a receiver. The French philosopher Henri Bergson¹⁾ would have called the idea phase an intuitive, experiential state: In short, a state where consciousness is mobilized, and where the term intuition describes a level of consciousness that exceeds all forms of conceptual knowledge.

While the intellect is connected to a spatial view of reality with seconds and minutes and conceptual categories, intuition is connected to reality in what Bergson calls duration. Here lies the key to understanding reality: that all change (movement) in time and space must be understood as a whole. A movement, an auditory action and a bodily response comprise one entity, one duration, which when it unfolds creates time and space.

Sound and bodily movement can together create duration, but music is also a movement in itself. When the sound unfolds in space it is just as real as a visual action. The idea of disengaging music from movement is just as impossible as measuring experienced time in minutes and seconds. Neither is it possible to grasp the underlying intuition through concrete action. If to compose is to intuit, intuition is in turn something infinitely simple that shirks all attempts at recording it.

Intuition is a form of duration, according to Bergson; in the moment it is written down or put into action it meets with duration's spatial opposite: materiality. But the meeting in space is necessary in order for the artistic intuition to unfold. In space the ideas between those trying to create something together are exchanged and in the next round the process of creation is passed on with and in the listener, viewer, the audience so that the movement in fact continues. One can thereby say that although space on the one hand empties the action of its original, intuitive contents, the same space is the point of departure for recovering the intuitive level. The artwork's meeting with the audience takes place through mutual communication.

All art forms require communication at several levels simultaneously. One level of communication is the action in space that is experienced by all present. The process of movement is carried on in the receiver and refers back to – and affects – the original idea. A performer must be extremely sensitive to what takes place in the meeting with the audience. Another level is the communication between those who attempt to create something together on the basis of a shared feeling about an idea. This communication is much more dependant upon the individual than upon competence. A musician can, in creative terms, have more in common with a dancer or pictorial artist than with another musician or composer.

In meeting with other creative artists one's own choices and preferences undergo constant revision, which is invaluable for artistic development and in a broader sense also for personal development and for understanding reality. It requires also communication at the most personal level; one's own process takes place on a subtle level where the first creative ideas find expression in all their incomprehensibility. The sum total of all experience is an immeasurable stream, which flows in and between simultaneous throbs of consciousness undergoing constant change. That which is created or experienced in the moment will be understood through what we have already seen and heard. What is experienced is unique for each person participating in what we create together, in this space, in our shared experience of now!

Maja Solveig Kjelstrup Ratkje

¹⁾Source: Hans Kolstad: *Henri Bergsons filosofi – betydning og aktualitet*

ODD JOHAN FRITZØE

Odd Johan Fritzøe er utdannet ved Statens Balletthøgskole (1987) med videre studier i Afrika og Frankrike. Fra 1988 – 1995 ansatt som danser i Collage Dansekompagni og arbeidet med koreografer som Giorgio Rossi, Lise Nordal, Kristina Gjems og Karine Saporta. Videre har han arbeidet med blant andre Verdensteateret, Un-Magritt Nordseth og Lise Eger. I 1992 debuterte han som koreograf med *Hundredagsnatt* og har senere koreografert for Henie Onstad Kunstsenter, Menn danser, Statens Balletthøgskole, Tromsø Danseteater og Riksteatret. I 2000 mottok han Scenekunst-

prisen for forestillingen *Stjerne*. * – *en lydinstallasjon for to dansere*, produsert av Turnéorganisasjonen for Hedmark og senere vist 300 ganger i Norge, Sverige og Litauen. Produksjonen *Zoom* ble av magasinet BalletTanz ved Marit Strømmen utpekt som sesongens mest innovative produksjon og ble sendt på landsdekkende turne av Riksteatret i 2001. Hans lydinstallasjon i samarbeid med Maja Ratkje, Hild Tafjord, Cecilie Løveid og Karl Hansen *Innbyggerne – et byggesett*, hadde premiere under Ultima-festivalen i 2002. Etter premieren med høstens forestilling på Black Box Teater reiser Odd Johan Fritzøe til Helsinki for å arbeide med Den Finske Nasjonalballetten i forbindelse med NoKo – Nordisk koreografi.

Odd Johan Fritzøe studied at the Norwegian National College of Ballet and Dance (1987) with continuing studies in Africa and France. From 1988 – 1995 he danced for Collage Dansekompagni and worked with a number of choreographers including Giorgio Rossi, Lise Nordal, Kristina Gjems and Karine Saporta. He has also worked with the theatre company Verdensteateret, and choreographers Un-Magritt Nordseth and Lise Eger. In 1992 he made his debut as a choreographer with the piece *Dog day's night* and later choreographed for the Henie Onstad Art Centre, Men Dance, Norwegian National College of Ballet and Dance, Tromsø Danseteater and Riksteatret. In 2000 he was awarded the Performing Arts Award for the production *Star*. * – *a sound installation for two dancers*, produced by the Tour Organization for Hedmark and subsequently shown 300 times in Norway, Sweden and Lithuania. The production *Zoom* was singled out by the magazine BalletTanz as the season's most innovative production and was sent on a Norwegian nationwide tour by Riksteatret in 2001. His sound installation in collaboration with Maja Ratkje, Hild Tafjord, Cecilie Løveid and Karl Hansen *The Builders – a do-it-yourself-kit*, was premiered at the Ultima festival in 2002. After the premiere of this autumn's production at Black Box Teater Odd Johan Fritzøe will go to Helsinki to work with the Finnish National Ballet under the auspices of the institution NoKo – Nordic Choreography.

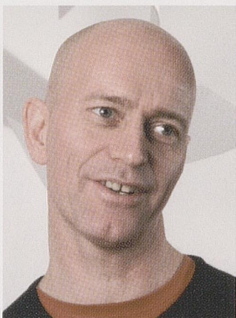

MAJA SOLVEIG KJELSTRUP RATKJE

Maja Solveig Kjelstrup Ratkje er komponist og utøver. Hun avsluttet studier i komposisjon ved Norges Musikkhøgskole i 2000. Hennes musikk er innspilt og framført verden over av utøvere som Oslo Sinfonietta, Kringkastings-orkesteret, Arve Tellefsen, Cikada og Vertavo-kvartetten, Quatuor Renoir, Ticom, Crash Ensemble, Torben Snekkestad, SPUNK, Frode Haltli og POING. Ratkje har blitt portrettert med konserter i blant annet Wien Konzerthaus og i regi av Kanadisk Radio i Toronto. I 2001 mottok Ratkje, som første komponist i Norge, Arne Nordheims komponistpris. Hun har også

mottatt andre priser i inn- og utland, deriblant to ganger Edvardprisen, UNESCOs Rostrumpris og hun har mottatt Award of Distinction sammen med Jazzkammer under Prix Ars Electronica for soloalbumet *Voice* i 2003 for å nevne noen. Hun er kjent som utøver, først og fremst i improvisasjonsgruppa SPUNK, som har spilt sammen siden 1995, og støyduoen Fe-mail, men har også framført og komponert egen musikk til teater, dans, film, installasjoner og poesi. Hun var aktør i sin egen opera *No Title Performance*, som hadde premiere under Ultima i 2003. I 2005 var Ratkje solist i sitt første stykke for orkester bestilt av Radio France.

Maja Solveig Kjelstrup Ratkje, composer and performer, finished composition studies at the Norwegian State Academy of Music in Oslo in 2000. Her music has been heard all over Europe as well as in Japan, China, Canada, USA and eastern Russia. Her composed works have been performed by Oslo Sinfonietta, The Norwegian Radio Orchestra, Arve Tellefsen, Cikada and Vertavo string quartets, Quatuor Renoir, Ticom, Crash Ensemble, Torben Snekkestad, SPUNK, Frode Haltli and POING among others. Portrait concerts with her music have been heard in Toronto and Vienna, and she has received many awards and commissions from throughout the world such as the International Rostrum of Composers in Paris for composers below 30 years of age, she has received the Norwegian Edvard prize (work of the year) twice, second prize at the Russolo Foundation, and in 2001 she was the first composer ever to receive the Arne Nordheim prize. Her solo album *Voice* made in collaboration with Jazzkammer, got a Distinction Award at Prix Ars Electronica in 2003.

KARL HANSEN

Etter studier ved Statens Håndverk- og kunstindustriskole og Statens Kunstakademi, Oslo, i 1993, har Karl Hansen hatt studieopphold i New York og Paris. Han har hatt utstillinger i Galleri Dobloug, Kunstnerforbundet, Galleri Brandstrup i Stavanger, Bomuldsfabrikken, Høstutstillingen og i en rekke andre sammenhenger. Han er representert i samlingene til Nordnorsk Kunstmuseum, Utsmykningsfondet for offentlige bygg, Norsk kulturråd, Oslo kommunes kunstsamlinger og Det Norske Stortinget. Han har tegnet scenografier for koreograf Odd Johan Fritzøe sine oppsetninger blant

annet *Det står en neger på tunet - mor lille* Riksteatret 1993, *Zoom* Riksteatret 2001 og *Innbyggerne - et byggesett* 2002. Kunstteoretiker Line Uvekleiv skriver om Karl Hansen sine arbeider ...Det ambivalente rommet er en hovedtema-tikk hos K.H. Dette rommet kjennetegnes av å være i hjelpenn, basert på motsetninger mellom elementene... Ulike fargekarakterer trer fram i suiter, en vekselvirkning mellom beherskede kalde og blussende varme, samt motsatte romlige virkninger gjør at komposisjonene ser ut til å endre seg hele tiden... Som fargeharmonier er også en musikalitet innlemmet, alle lydene, fra vindpust til kakafoni, er tilstede samtidig.

After concluding his studies at the National College of Design and Applied Arts and the Oslo Academy of the Arts in 1993, Karl Hansen went on to study in New York and Paris. He has had exhibitions at Galleri Dobloug, Kunstnerforbundet, Galleri Brandstrup in Stavanger, Bomuldsfabrikken, Høstutstillingen and in a number of other contexts. He is represented in the collections of the Northern Norwegian Art Museum, the National Fund for the Decoration of Public Buildings, the Norwegian Arts Council, and the art collections of the city of Oslo and the Norwegian Parliament. He has drawn the set designs for choreographer Odd Johan Fritzøe's productions, among these *There's a Negro in the yard - little mother* Riksteatret 1993, *Zoom* Riksteatret 2001 and *The Builders - a do-it-yourself kit* 2002. Art theorist Line Uvekleiv writes of Karl Hansen's work ...ambivalent space is a predominant theme with K.H. This space is characterised by a high-strung tension, based on oppositions between elements... Different colour characters emerge in suites in an interaction between cold domination and flames of warmth, while opposing spatial effects serve to make the compositions seem to be undergoing continuous change... As colour harmonies are also an incorporated musicality, all sounds, from a gust of wind to cacophony are present simultaneously".

TORHILD BERG

Torhild Berg er utdannet ved Statens Håndverk- og kunstindustriskole og Statens Kunstakademi i 1996. Hun har hatt separatutstillinger i blant annet Kunstnerforbundet i Oslo og på Galleri F-15 i Moss. Hun er innkjøpt av blant annet Nationalmuseet for kunst og Vestlandske kunstindustrimuseum og har utført utsmykningsoppdrag for Oslo kommune. Torhild Bergs kunst befinner seg i krysningen mellom maleri, skulptur, objekt og rom. De skulpturelle gjenstandene tar nesten alltid utgangspunkt i en ødelagt eller kassert gjenstand. En stol, en mugge, et sause-nebb, et fat.. Deretter starter en prosess som

handler om rekonstruksjon eller en form for reparasjonsarbeid på et dyper plan. Som svært konkrete metamorfoser får gjenstandene en renessanse, berøvet eller snarere befridd fra sin opprinnelige funksjonalitet. Skulpturobjektene er preget av humor, poesi, innfall – og et absolutt anstrøk av surrealisme.

Torhild Berg was educated at the National College of Design and Applied Arts and the Oslo Academy of the Arts (1996). She has had exhibitions at Kunstnerforbundet (Norwegian Artists Federation) in Oslo and at Galleri F-15 in Moss. Her work has been purchased by the National Art Museum and the Western Norwegian Museum of Applied Arts, and she has been commissioned by the City of Oslo to carry out a number of décor projects. Torhild Berg's art is situated in the intersection of painting, sculpture, objects and space. The sculptural objects almost always take as a point of departure a destroyed or discarded object. A chair, a mug, a gravy boat, a tray. A process subsequently begins having to do with reconstruction or a type of repair work at a deeper level. As extremely concrete metamorphoses the objects acquire a renaissance, deprived of or rather liberated from their original functionality. The sculptural objects are characterized by humour, poetry, whimsy – and an absolute dash of surrealism.

PETTER STEEN

Petter Steen har lyssatt mer enn 100 teater- og danseproduksjoner i inn- og utland siden 1987. Han har blant annet jobbet for Carte Blanche, Verdensteatret, Anzu Furukawa og Lise Nordal; Nationaltheatret, Oslo Nye Teater og Black Box Teater. I samarbeid med Braunschweig Teknisk Universitet har Petter Steen gjort prosjekter med optiske elementer.

Petter Steen has done the lighting for more than 100 theatre and dance productions in Norway and abroad since 1987. This work includes productions for Carte Blanche, Verdensteatret, Anzu Furukawa and Lise Nordal, Nationaltheatret, Oslo Nye Teater and Black Box Teater. In collaboration with Braunschweig Technical University Petter Steen has carried out projects implementing optical elements.

Koreografi/dans ODD JOHAN FRITZØE
Komposisjon/vokal MAJA SOLVEIG KJELSTRUP RATKJE
Scenografi/objekter KARL HANSEN
Lysdesign/lyd PETER STEEN
Kostymer/konstruksjon objekter TORHILD BERG
Sminke PER RAGNAR KARLSEN

Maja Ratkjes instrument er laget av ØYVIND BRANDTSEGG og er basert på improSculpt
Foto ERIK BERG
Grafisk design MÅNELYST AS
Ansvarlig redaktør ODD JOHAN FRITZØE
Informasjon og presse TORUNN NORDBØ
Oversettelse DIANE OATLEY
Trykksaker GAN GRAFISK AS

Produksjonsleder NorDans produksjoner/LISE NORDAL
Produsent ODD JOHAN FRITZØE
Forestillingen er støttet av Norsk kulturråd, Fond for utøvende kunstnere
og Fond for lyd og bilde

Choreography/dance ODD JOHAN FRITZØE
Composition/vocals MAJA SOLVEIG KJELSTRUP RATKJE
Set design/objects KARL HANSEN
Lighting design/sound PETER STEEN
Costumes/construction objects TORHILD BERG
Make up PER RAGNAR KARLSEN

Maja Ratkje's instrument is constructed by ØYVIND BRANDTSEGG and based on improSculpt
Photo ERIK BERG
Graphic design MÅNELYST AS
Editor ODD JOHAN FRITZØE
Information and press TORUNN NORDBØ
Translation DIANE OATLEY
Printed materials GAN GRAFISK AS

Head of Production NorDans produksjoner/LISE NORDAL
Producer ODD JOHAN FRITZØE
The Performance is supported by Norsk kulturråd, Fond for utøvende kunstnere
and Fond for lyd og bilde

Urpremiere på Black Box Teater, Oslo 17. november 2005
First performance at Black Box Teater, Oslo 17th November 2005

BÆRUM KULTURHUS

— EN SCENE FOR DIN PRODUKSJON? —

STORE SAL:

Ca. 14x22 m.

Plass til 502 publikummere.

FOAJESCENEN:

Intimscene.

Plass til 60-80 publikummere.

KONTAKT:

knut.tveit@baerum.kommune.no

Informasjon om våre forestillinger:

www.kulturbaerum.no

www.oddjohanfritzoe.no